

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

15 okt. 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 20 A. Årg. 34.

Kristendomen som kulturbärare.

Missionens främsta och förnämsta uppgift är att genom evangelii förkunnelse vinna hedningarna för Kristus, men vid sidan av denna uppgift utför den ett kulturellt arbete, vars verkningar sträcka sig till nästan alla livets områden. Den kristna missionens kulturella gärning ligger i öppen dag för varje fördomsfri människa. Stora delar av kulturhistorien skulle haft ett helt annat utseende, om icke det kristliga inslaget funnits i dess väv. Missionen har människokärlekens och den sanna broderskärlekens idéer tecknade på sin fana. Den gamla antika världen kände aldrig den stora sanningen: att vi alla äro bröder. Det är kristendomens store stiftare, som med makt framhävt denna sanning. Han har också lärt människorna att vara milda, rättvisa och barmhärtiga. I de gamla kulturländerna rådde ett rättslöshetstillstånd, som för oss är svårt att fatta. Rätten trampades under fötterna av de mäktiga och högt uppsatta i samhället. Slavarna behandlades av många utan den minsta hänsyn. Av sina herrar

kunde de saklöst plågas till döds eller levande kastas i karpdammarna till föda åt karparna. Deras hustrur och barn voro prisgivna åt sina husbönders nycker och godtycke. De fattiga förtrycktes på alla sätt, och den svages stämman kunde aldrig göra sig hörd. De sociala förhållandena voro alldeles oefterrättliga, och förhållandet kunde ej vara annorlunda, då egennyttan förde spiran. Den råa styrkan triumferade bland alla folk, och blodshämnden ansågs som en helig handling. Barmhärtighetskänslan har aldrig varit utvecklad bland hedniska folk, och barnamord hava varit vanliga icke blott bland de fattiga utan även bland de rika. I Rom voro barnamorden så vanliga, att en senator trotsade alla medlemmarna i en fullsatt senat att kunna fritaga sig från att hava utsatt barn att dö.

I Romarebrevets första kapitel har Paulus i mörka färger tecknat tillståndet i hednavärlden. Om icke den allmänna historien bekräftat Pauli framställning, skulle man nästan vara böjd

att säga, att Paulus målat i allt för mörka färger. Men historien säger oss tydligt och klart, att övermod, lögn, falskhet, fräckhet, vinningslystnad och ett översvallande sedefördärv uppfyllde Korint, Athén, Rom och andra större städer med örontasslare, ränksmidare, lögnare, skvallrare, yrkesspejare eller andra bedragare, som öppet eller hemligt drevo sina yrken.

Den antika kulturen kunde ej förbättra och förädla människorna, emedan den saknade förutsättning därför. Däremot finnes denna förutsättning i den kristna kulturen, emedan dess bärare och målsmän äga den sedliga och moraliska kraft, som den antika kulturens bärare saknade. Den kristna kulturen har därför kunnat höja sig över den antika och göra sig gällande i livet. På det sociala livets område framträder den kristliga kulturen som en väldig omskapare. Det är blott i de kristna länderna äktenskapet vunnit helgd, slaveriet fullkomligt utplånats och människovärdet stigit. I de hedniska och muhammedanska länderna är kvinnan en slavinna, som ingenting betyder och icke äger något inflytande. Genom vedertagna bruk och seder tvingas hon på många platser till ett onyttigt och lättjefullt liv. I Österlandens harem och zenanor förtvina kvinnorna i andligt avseende på grund av bristande verksamhet och rörelsefrihet. De måste med en naturlags nödvändighet på grund av sitt levnads sätt fördärvas i moraliskt och intellektuellt avseende.

Kristendomens välsignelserika inflytande har varit utomordentligt stort. Den omskapade de förvekligade och nöjeslystna folken i Medelhavsländerna,

och den ingöt i sina svagaste söner en den härligaste hjälteanda, vilken trotsade arenans blodiga fäsa, härskarnas tygellösa vrede, pöbelhoparnas skri och vilddjurens hemska raseri. Kristendomen underkuvade det stolta romerska väldet och vann genom sina inneboende goda och sköna egenskaper de nordiska barbarernas vilda horder. Sant säger Gibbon: »Kristendomens utbredning har utmärkts genom tvenne ärorika och avgörande segrar: över det romerska rikets förfinade och njutningsälskande civilisation och över skyternas och germanernas krigiska barbarer, vilka överändakastade kejsardömet och omfattade romarnas religion.» Kristi stridsmän hava dragit ut åt vitt skilda trakter och predikat; överallt hava de vunnit seger, och i deras fotspår ha tron, kärleken och barmhärtigheten blommat och burit frukt.

Kristendomen har utövat ett märkligt inflytande på mänsklighetens största söner. Av dess ande hava ton- och konstskapelsernas stormän inspirerats. Rafael, Michelangelo, Rembrandt och Rubens hava hämtat motiven till sina härliga och oförgätliga tavlor ur den heliga historien, och det stora snillet Thorvaldsen har genom sin genialiska konst ur de vita marmorblocken utmejslat Mästaren och hans lärjungar. Från de bibliska berättelserna hava Beethoven, Wagner, Händel och Haydn hämtat inspiration till en del av sina storslagna tonskapelser. Även poesien förnämsta målsmän hava besjungit bibelns hjältar och hjältinnor och med högstämda ord, burna av den mäktigaste inspiration, hava de prisat himmelens Gud och kristendomens höge stiftare.

Stora och framstående forskare och vetenskapsmän hava erkänt kristendomens makt och inflytande, och vi kunde uppräknat en hel rad av lysande namn, vilkas bärare varit verkligt kristna och vilka med klara och logiska bevis tillbakakastat en hel mängd anfall, som gjorts mot kristendomen. Det berättas om Pasteur, att han, då en av hans lärjungar en gång frågade honom, hur det var möjligt, att han, som tänkt och studerat så mycket, kunde vara en troende kristen, hade svarat: »Just därför, att jag tänkt och studerat så mycket, tror jag som en bretagnisk bonde.» Vid tusenårsfesten i Köpenhamn med anledning av kristendomens införande sade den frejdade H. K. Oersted i sitt festtal: »Det må vara mig tillåtet, såsom den som talar i universitetets namn, att här framhålla, hur kristendomen främjat vetenskaperna och den andliga utvecklingen, och omvänt hur kristendomen gynnats av dessa.» »Ingen religion», säger han vidare, »kan jämföras med kristendomen, ty de flesta andra religioner hava i allmänhet stått i ett fientligt förhållande till mänsklighetens andliga utveckling. Vår hela religion däremot förenar sig på det innerligaste med denna utveckling.»

I sitt arbete om »naturvetenskapens förhållande till diktkonst och religion» säger han: »Det står fast, att denna

värld, i vilken människosläktet mottagit så många uppenbarelser av ett allt genomträngande, ett allt behärskande gudomligt väsen, och i vilken väckes hos människan aningar om de många boningar, som blivit oss utlovade i Fadrens hus (Job. 14: 2) behärskas av ett evigt förnuft, vars verkningssätt vi lätt känna i oföränderliga naturlagar.»

Kristendomen har danat storslagna personligheter, vilkas namn glänsa som stjärnor på historiens blad, såsom t. ex. Origenes, Augustinus, Bernhard av Clairvoux, Anshelm, Luther, Calvin. Den har fyllt ädla män och kvinnor med sin ande, så att de med glädje underkastat sig den största försakelse och fattigdom för att därigenom kunna tjäna och hjälpa de olyckliga och lidande i världen. Milda och kärleksfulla ha de vandrat omkring i eländets och sorgens boningar, där de sökt att sprida glädje och värme bland dem, som höllo på att förgås i andligt och lekamligt avseende.

Ännu äger Kristi religion samma världsövertärande kraft som förr, och den skall göra nya landvinningar, den skall lägga nya folk under sin spira. Evangelii milda ljus skall lysa över de länder, där striderna rasat och mörkret härskat, ty Herrens härlighet skall övertäcka jorden, såsom vattnet täcker havets botten.

A. Walder.

Tron är en Guds skapelse.

Tron är en Guds skapelse. Den, som vill vinna den, måste utbedja sig den. Men tro ej, att det är nog, att du i det ögonblick, då du begynner förlora den, riktar en bön till Gud. Så lätt förvärvas ej Guds gåvor. Tron är

fastmer resultatet av ett mödosamt kämpande. Och den är värd ett sådant. För att komma därtill måste vi ofta kasta oss på knä och förnya vår bön. Vi måste visa vår Gud, att vi känna och förstå trons värde.

A. Monod.

Vid missionsfesten den 18 september 1916.

Av

Ida Granqvist.

När som barn jag läste uti bibelns
sista bok om skaran, o, den skaran
— hundra fyratiofyra tusen,
dessa, ja, som ensamt kunna lära
sängen, vilken liknar harpackorder
och som går likt brus av stora vatten,
när jag läste om det underbara
i det höga fjortonde kapitlet,
trodde jag och tänkte: dessa många,
hundrafyratiofyratusen,
det är de, som här i världen nämndes
Herrens skördemän i särskild me-
ning,
de som gingo stilla här att bära
under tårar ut det ädla sädet
långt, så långt på andra sidan havet.

Ej jag vet, varifrån det kom. Jag vet blott:
in i hjärtat älskade den tanken,
lyste, som det första snöstänk lyser,
innan det av tunga fötter trampats.

Men så fick jag höra genom åren:
nej, den skaran, det är Israels skara;
Hundrafyratiofyratusen,
det är talet för det helga folket.
Här får ingen, ingen tolka miste,
vad vår Gud så tydligt ut har visat.

Och jag ville icke tolka miste.
Och visst älskade jag Israels leder,
Jesse rot och stam, varur är sprungen
rosen, som är blodröd: Kristus-rosen!
Men det sved att låta tanken fara,
snöglanstanken om Guds egen skara.

Så jag fördes själv långt bortom haven
och fick räknas till Guds led därute,
dit jag längtat, längtat alla tider.

Som en drömmande jag var. Vi alla,
som fått höra med till detta ledet,
ja, vi veta noggsamt, hur det kändes
att få vandra dessa första stegen
på den väg, vår tankes tanke varit
genom väntans långa år och skiften.

Och vi minnas, hur det var att höra
klockor ringa över dessa vidder,
och vi minnas, hur det var att skåda
dessa första i den vita dräkten,
och vi minnas, hur det var att följa
Herrens verk uti ett fattigt hjärta,
och vi minnas, hur det var att vittna
segrarne i dödens stora stunder.

Tack och lovsång var det utan ända,
rum för annat fanns det ej i hjärtat.
Herre, ropet steg, jag är ej värdig!
Herre, huru skall jag vedergälla?
Herre, vilken ljuvlig lott mig skänktes!

Men vi veta också, vi som stått där,
att där kommo dagar bortom haven,
då det steg helt andra rop ur hjärtat,
rop som dessa: Kyrie eleison,
rop som dessa: Herre, har du glömt mig?
rop som dessa: Herre, se, jag sjunker!

Ingen utomstående kan fatta
dessa nöder, nej, blott vi som stått där. —
»Afrika, du skänkte i som ingen,
ja, som ingen av den bittra drycken,
och din ensamhet fann ej sin like.» —

Ordet är ej mitt. Det sagts av honom,
som ett överord väl knappast fällde,
afrikanden, som sin like söker,
Gordon Pascha. Och, I afrikander,
säger ej vårt hjärta stilla efter?
Fast, om vi dem fråga, våra vänner
ifrån Indien och ifrån Kina,
från vartenda land, där kampen kämpats,
kampen emot mörkrets store furste,
skall förvisso svaret komma stilla:
Övermåttan bitter var nog drycken,
vilken räcktes ock åt oss att dricka,
vita vägor — även vi dem kände!

De som vi, ja väl, vi mäta icke,
alla vi mot vita vägor kämpat.

Och vi hade sjunkit, om ej handen,
denna genomstungna hand, oss fattat.
O, till dödens stund vi känna taget!

Ja, vi hade sjunkit, men hon höll oss,
denna starka, genomstungna handen,
varuti vi själva slagit spikar. —

Och ej oss allenast höll hon uppe,
även dessa många fjärran efter,
vilka vi sänts ut att rädda, rädda!
Huru ofta fingo vi ej stå där
och se på blott, vad Gud, Herren, gjorde,
hur han bräckte deras mörka tankar,
hur han böjde deras starka viljor,
hur han smälte deras hårda hjärtan. —

Slika syner, vänner, vem har sett det
så som vi, som vi, som stått därute?

Och så har jag tänkt: om vi få komma
in en gång i härlighetens himmel,
inga äreplatser bliva våra,
nej, men detta, vänner, skall oss

givas:
Inga, inga skola kunna sjunga
sängen om den genomstungna handen
så som vi, o nej, ej ens den skaran,
vilken röst skall gå som harpackorder
och som brus av stora, djupa vatten,
dessa, vilkas tal är detta höga:
hundrafyratiofyratusen.

Vad som barn jag drömde det fick fara:
snöglanstanken om Guds egen skara. —
Detta stora fjortonde kapitel
uti bibelns bok, den allra sista,
det är icke vårt men Israels eget.
Vårt kapitel står i bibeln icke,
om det ej är nittioförsta psalmen.
Men vad mer? På andra sidan gränsen
— lät mig jubla det på nytt emot Er —
inga, inga skola kunna sjunga
genom evigheters evigheter
sängen om den genomstungna handen
så som vi, som en gång stått därute. —
Vänner, vad är den blir, den Höga Visan!
Ingen, ingen får ta' det ifrån oss. —
Något utav snö vi få bevara,
vi, som nämna oss Guds egen skara.

Därför, du, som hör till den falangen,
som förstår som ingen jubelklangen,
stäm din harpa, att hon sist är färdig,
när det brister löst ett: »Du är vår
digg!»

Styrelsens sammanträde. | Missionsförbundets styrelse kommer att hålla sitt höstsammanträde den 1 och 2 november. De som ha ärenden, vilka de önska få föredragna vid detta sammanträde, torde därför med första insända dem till Expeditionen.

* * *

Underrättelser från missionsfältet. | Från Kongo kommer fortfarande goda underrättelser. Särskilt på Kingoyi synes det vara mycket livligt. Icke mindre än 120 personer döptes där nyligen. Missionärernas hälsotillstånd är gott.

I Kina ha våra missionärer njutit en månads välbehöfvig vila på Kuling. Även på detta missionsfält går arbetet framåt.

Från Ost-Turkestan meddelas om framgångar. I Jarkend ha fyra nya medlemmar intagits i församlingen. Fem personer emottaga där undervisning i dopskolan. Missionär Törnqvist skriver, att han meddelar dopundervisning åt en ung kines på kinesiska postkontoret i Kaschgar.

* * *

Hemresor. | Missionärsfamiljerna Högborg och Nyström hava på grund av hälsoskäl måst lämna Ost-Turkestan. Familjen Nyström anlände till Stockholm den 11 oktober. Högborgs komma tre veckor senare.

Mätte Herren snart beskära dem hälsa och krafter åter!

* * *

Personligt meddelande. | D:r Georg Palmér åtnjuter från 1 oktober tjänstledighet för bedrivande av medicinska studier.

Två femtioåringar.

Åter ha två av våra missionärer passerat halvseket, nämligen kina-missionären fru Augusta Rydén och kongomissionären fröken Kristina Nilsson. Den förra högtidsdag inföll den 9 sistlidne september och den senares den 14 dennes. I det vi här meddela några biografiska data ur dessa våra missionärers liv, tillönska vi dem samtidigt Guds rikaste välsignelse och en lång och fruktbar arbetsdag i Herrens tjänst.

Fru Augusta Kristina Rydén föddes den 9 sept. 1866 i Tystberga, Södermanland.

Hennes föräldrar voro gods- och sågverksägaren Olof Eriksson och hans maka. Hon blev tidigt omvänd till Herren, och redan från barndomen stod hennes håg till yttre missionens fält. Hon genomgick därför fröken Elsa Borgs bibelkvinnohem åren 1888—1889 och en kurs vid Missions-skolan år 1890. Hon kallades därpå till missionär och avskiedes för detta höga kall vid årsmötet den 4 juni 1892.

Den 10 mars 1893 avreste hon för första gången till Kina, där hon sedan med undantag av ett par kortare vilotider i hemlandet arbetat, tills hon i oktober 1912 återkom till Sverige.

Den 6 april 1895 ingick hon äktenskap med kina-missionären B. E. Rydén.

Fröken Kristina Nilsson föddes den 14 oktober 1866 i Glava, Värmland. Tidigt omvänd till Herren, begynte hon snart, på det sätt hon kunde, tjäna honom. Hennes största önskan var dock den att få gå ut till hedningarna med Kristi evangelium. Hon sökte därför inträde på bibelkvinnohemmet vid Vita Bergen, där hon vistades åren

Fru Augusta Rydén.

Fröken Kristina Nilsson.

1893—94. Här-
efter genomgick
hon en kurs vid
Missionskolan
läsåret 1896—97.
Hon avskildes till
missionär vid
Svenska Mis-
sionsförbundets
årsmöte 1897 och
avrestet till Kongo
den 27 juni sam-
ma år. På detta
missionsfält har
hon troget verkat
alltsedan med undantag av några peri-
oders vila i hemlandet, tills hon åter-
kom till Sverige i januari 1915. Så
snart vägen åter öppnas till Kongo,
ämnar hon återvända till detta sitt
kära missionsfält. Det blir då femte
gången hon reser dit ut.

Svenska Missionsledaremötet.

(Forts fr. föreg n:r.)

Missionärernas enskilda möte.

Måndagen den 18 september kl 9.30
f. m. samlades de hemmavarande mis-
sionärerna till sitt enskilda möte, för vil-
ket program och anordningar uppgjorts
av en för ändamålet tillsatt kommitté.

Efter morgonbön, ledd av missionär
J. Ruthqvist, vidtogo förhandlingarna
kl. 10 f. m., sedan till ordf. utsetts
missionär J. Ruthqvist och till sekr.
redaktör J. E. Lundahl.

Missionärens uppgift vid den infödda församlingens fostran till självunder- håll och självstyrelse

var det första ämne, som upptogs till
behandling. Inledaren, missionär *Josef
Sandström* från Sydafrika, påvisade de
svårigheter, som möta missionären un-
der hans bemödanden att fostra de in-
födda kristna till självunderhåll och
självstyrelse. För en tryggad fram-
gång krävas hos missionären särskilt

tre betingelser: mod, ödmjukhet och ut-
hållighet. Angående självstyrelse vore
det första villkoret, att medlemmarna
lärdes att själva bära ansvaret för
kyrkotukten, som bäst utövas genom
församlingsråd och församlingsmöten.

Under det livliga, givande menings-
utbyte, som följde därpå, gavs en djup
inblick i missionärernas församlings-
vårdande arbete och de stora krav, som
ställas på dem i denna gärning.

Efter en paus fortsattes förhandling-
arna med inledningsföredrag av mis-
sionär *S. Tännkvist* över ämnet:

Missionärernas framställning av läget på missionsfältet.

Det är av största betydelse, att mis-
sionsvännerna få en rätt och klar upp-
fattning av det verkliga läget på mis-
sionsfältet, ty därav beror ett gott sam-
arbete mellan missionären och hemför-
samlingen. Missionärens framställning
sker dels genom missionstidningar, dels
genom missionsföredrag, dels genom
personliga samtal. Framställningen bör
präglas av kärlek, tro, hopp, varjämte
den alltid måste vara sann. Man bör
ej av tillfällig modlöshet svartmåla för-
hållandet och folket. Inga sidoberäk-
ningar få influera på den talande eller
skrivande.

I det följande tankeutbytet under-
strökos de punkter, som inledaren be-
tonat. Att skriva missionsbrev är en
stor missionsuppgift.

Därefter höll missionär *Nath. Hög-
man* föredrag om

Vikten av det andliga livets fördju- pande hos missionsarbetarna.

Det andliga livets fördjupande är
själva grundvillkoret för en framgångs-
rik missionsverksamhet. Metoder, tek-
nik, kunskap och begåvning räcka ej till
härför. Endast liv föder liv. Missio-
närens andliga liv påverkas väsentligt
av det andliga liv, som pulserar i hem-
församlingen, ej minst hos de ledande
personerna själva. Sådana de äro,
sådana äro oftast missionärerna. Den

bönestund, som följde på detta föredrag, var mycket varm och innerlig.

Missionären fröken *Ida Granqvist* uppläste därpå ett poem, vilket återfinnes å annan plats i tidningen.

Mötet avslöts så med avsjungande av sången: Tillkomme ditt rike o. s. v.

Missionärernas konferens präglades av djup förståelse och en stark gemensambetskänsla.

Samkväm på Skansen.

Kl 1/25 på aftonen samlades ett hundratal personer, därav 82 missionärer, till gemensam middag med samkväm å Skansens höganloft. Genom

några missionsvänners välvilja hade missionärerna bjudits på denna middag. Dessa sista timmar präglades av samma goda ande, som kännetecknat hela mötet.

Efter måltiden höllos flera korta anföranden. På förslag av d:r Karl Fries beslöts sända hälsningar till de båda missionsföreståndarna lektor P. Waldenström och pastor Joh. Lindgren, vilka båda av sjukdom varit förhindrade att delta i mötet, samt till missionärerna på skilda missionsfält. Missionärskårens tack till Arbetskommittén och dem, som välvilligt bekostat midagen, frambars ock.

Samkvämet avslöts av d:r Karl Fries, som läste ett bibelord och ledde i bön.

Från vår yttre mission.

MISSIONEN I OSTURKESTAN

Hälsning från Jarkend.

Missionär Richard Nyström, som tillsammans med sin fru nyligen ankommit till hemlandet, erhöi vid sin avresa från Jarkend en skriftlig hälsning till missionsvännerna i Sverige. Missionär Nyström har översatt den till vårt språk men med bibehållande av språksättet därute, så långt det varit möjligt.

Hälsningsskrivelsen lyder:

Till våra vördade vänner i Sverige!

Från Edra obetydliga, ihågkomna, i Jarkend boende vänner, Supergä akhon, Emin akhon, Serif akhon och Nehmet akhon.

I och med att vi sända Eder en hälsning, vilja vi också meddela, att vi tillsammans intill denna stund levat i frid och ro i detta land. Även förbliva vi fasta uti och hava ro i Jesu Kristi kärlek. Vi hoppas också, att Ni alla bedja för vår frid och att församlingen måtte förökas.

Vi hava hört, att Sverige intill denna dag har frid och våra vänner

sålunda leva i ro, och detta äro vi mycket glada över. Men om herr Sjöholms död hava vi också hört och sörja däröver.

Våra vänner i Sverige hava ofta sänt oss goda gåvor, som vi fått motaga. Mycken tack därför!

Fridshälsning till alla vänner.

MISSIONEN
I
KINA

Det nuvarandé läget i Kina.

En dallring av oro och bävan har under de två sista åren gått fram så gott som genom alla folkager i världen. Kina har icke fått den minsta känningen härav. Man kan tryggt säga, att sedan revolutionen utbröt i slutet av 1911 och intill närvarande stund har det varit jäsning och oro, slitningar och bråk, röveri och våldsbragder litet varstades i detta vida rike. Hela trakter ha varit liksom i gungning. Ovisshet och obestämthet ha

utmärkt många av de ledande. En del ha knappt vetat, vad de velat. Det de den ena tiden arbetat för med händer och fötter, det ha de den andra tiden arbetat emot med näbbar och klor. Samfärdseln har hindrats i be-

påstå, att stora folklager i Kina längta efter fred och lugna förhållanden. Det vore verkligen icke heller för tidigt, om det bleve en ny tingens ordning i detta land. Det är hemskt att tänka sig, hur tusenden och åter tusenden

Kinas förste president Yuan Shihkai.

tänklig grad. Affärerna ha gått dåligt. Livsförnödenheterna ha stigit hemskt i pris. Arbetsbrist och därav följande nöd och svårigheter ha tilltagit i stor skala. Knot och klagan ha förnummits överallt. Och man kan säkert

fått sitta emellan dessa tider samt lida mycket. Man undrar inte på att många kineser säga: »Vi skulle vara villiga att underkasta oss vilket styrelsesätt som helst, blott vi finge lagar, som läte oss i lugn utföra vår gärning.»

Den största orsaken till de sista åtta månadernas oro och strid har regeringsomkastningen varit. Yuan Shihkai var en stor krigare, en i flere hänseenden skicklig statsman, och jag betvivlar alls inte hans uppriktiga strävan för Kinas väl. Hans bestämda uppträdande mot

Men då Yuan Shihkai gav efter för sina rådgivare och så sakta sökte upprätta kejsardömet igen, trots det att han avgivit sin ed på att uppehålla och stärka republiken enligt de 113 paragrafer, som upprättades av en kommitté i Nanking 1912, begick han

Kinas nuvarande president Li Yuan hung.

Japans inkräktande har visat sig, allt sedan han var Kinas minister i Korea 1894—1895. Japan har därför aldrig kunnat fördraga honom, ty de vilja ha en regent i Kina efter sitt huvud. Men alla rättskaffens vänner till Kina önska, att den dagen aldrig må komma.

ett av sina största fel — ja, tryggt kan jag säga det största. Ty från den stund det blev känt ute i landet, att Kina skulle återfå sitt gamla styrelsesätt, blåste det upp till storm på det politiska området såsom man aldrig sett det i Kina på mycket länge.

Ingen undrar heller gärna härpå, ty den 12 februari 1912 sände Yuan Shihkai följande telegram till de då varande revolutionära ledarna: »Hela världen medger, att en republik är den bästa regeringsformen. Vi skola hädanefter använda all vår kraft på att sträva framåt, tills vi nå fullkomlighet. Aldrig skola vi tillåta monarkisk regering i Kina.» Folket har nu en gång fått den tron, att en republikansk regering skall föra dem och hela landet till ett uppsving, som man aldrig förr kunnat drömma om. Det var ett kompakt motstånd i stort sett till alla kejsarplaner. Den växande oron, det inbördes kriget, som hotade att sätta hela Kina i svallning, den tilltagande tendensen i städer, distrikt och provinser att förklara sin oavhängighet och icke vilja sända en enda »styver» till Peking — allt visade, att det var hopplöst att gå mot strömmen i denna tid. För min egen del är jag fullt övertygad om, så långt jag begriper Kina och kineserna — och jag har många som dela min uppfattning — att konstitutionell monarki vore det bästa för Kina. Folket är icke moget för republik. Men det kan ju möjligen komma att gå bättre än man anar. Allt beror på, vad slags ledare folket får, och huru militären ställer sig.

Tager man en överblick av det hela, kan man icke säga annat, än att det var en Guds ledning, att Yuan Shihkai dog. Han tjänade sitt land och var till stor nytta under sitt liv. Men det troliga är, att han tjänade Kina mest genom sin död. En över huvud taget allmän tillfredsställelse märktes bland folket, pressen, en massa ämbetsmän och hela södra Kina, då det blev bekant, att Yuan Shihkai dött. Fem provinser återtogo nästan med ens sin självständighetsförklaring, och det såg ut att börja med som ljuset skulle börja skina över alla vägar och lugnet i landet varda återställt som genom ett trollslag. Men kineserna skulle inte gå från sina gamla intriger, och den mänskliga naturen med sitt

avundsjuka sinnelag skulle inte heller denna gång kunna visa sig bättre än förr.

Då förnöjelsen öven Yuan Shihkais död lagt sig och man skulle gå till verket att ordna och reda ut alla de trassliga härvorna, så visade det sig snart, att man inte kunde enas. Ledarna i södra Kina ville, att alla, som stått Yuan Shihkai bi i hans kejsrerliga planer, skulle avlägsnas från regeringsbestyren. Att sådant var en orimlighet, är ju klart som dagen, ty då skulle ju själva Tsaiav, som var skulden till upprorsrörelsen i södra Kina och ledaren av den, ha avlägsnats såsom en av de första. Han var nämligen en ivrig förespråkare i fråga om de monarkistiska planerna i första början. Men efter ett besök i Japan blev han omätligt republikansk revolutionär. Då den monarkistiska vinden blåste frisk bland de ledande i Kina i september och oktober 1915, voro en mängd ämbetsmän kejsarvänliga — faktiskt var hela den tillställningen de ledandes sak, folket var inte alls för regeringsomkastningen. Då massorna visade sin kraftiga opinion mot rörelsen, sågo många ledare, att de tagit sig vatten över huvudet. De kastade då om. Därav kom det sig, att många, som först voro för monarkien, sedan kastade alla sådana tankar över bord och blevo ivriga republikaner. Hur skulle de alla kunna avlägsnas nu? Det vore en orimlighet.

Emellertid är det att hoppas, att Li Yuan hung, som har stort förtroende nästan överallt i landet, skall med sitt lugn och sin klokhet kunna avveckla det hela på ett tillfredsställande sätt, om han får dugliga medhjälpare samt ämbetsmännen, armén och flottan sluta upp kring honom. Det ser ju litet betänkligt ut på somliga håll just nu. Men vi få hoppas, att Gud, som leder allt, skall låta Kina gå en ljus framtid tillmötes. Det är många, som bedja därom. Och Gud hör bön. Mätte evangelium med sin allt omskapande kraft få allt större

och större utbredning i Kina. Det blir landets väl och folkets lycka.

Den 1 juni, Kristi himmelfärdsdag, hade vi en härlig dag i Wuchang. Vi hade predikan, dop och nattvardsgång. Herren var oss verksamt nära. Vi tacka Gud för dessa glädjande och uppmuntrande tillfällen, som han ibland skänker oss i sin stora barmhärtighet.

Med varmaste hälsningar till alla våra vänner!

Eder i Herren

Joh. Sköld.

Några ord om vår utstation Janglo.

Utstationen Janglo övertogs av vår mission från Wesleyanska missionen för några år sedan. Orsaken därtill var, att platsen låg inom vårt distrikt, så att vi ofta nödgades fara igenom Janglo, då vi skulle besöka Tsangtsipu, som ligger längre bort. Janglo hade förr varit en farlig plats, där folket var vilt och svårt. Men den för några år sedan hemgångne missionären, David Hill, salig i äminnelse, hade bearbetat folket med evangelium och därunder lidit icke så litet. Hans minne lever ock kvar ännu i mångas hjärtan t. o. m. bland dem, som ej äro kristna.

I och med övertagandet av stationen och verksamheten övertogo vi också några församlingsmedlemmar, så att vi hade strax en liten församling där. Vi stationerade där en ung, ogift, förhoppningsfull evangelist, som vi trodde skulle bliva till välsignelse för platsen. Hade han förblivit vid ordet och läran och satt sin ära i att predika Kristus framför allt annat, så hade det gått bra. Men så började han alltmera ägna sig åt rättegångsaffärer hos mandarinen, vilket i förening med en del äktenskapsförhållanden till slut gjorde honom oduglig för sin tjänst.

Efter honom satte vi dit en gammal man, som vi förut haft på en mindre utstation. Men det var omöjligt för

honom att kunna reda ut och ställa till rätta, vad hans föregångare trasslat till. De kristna skingrades, och icke många kommo för att höra. Vi visste knappast, vad vi skulle taga oss till, ty ställningen var så bedrövlig, som den kunde vara. Vi bådö Gud giva oss en man, som kunde samla de förskingrade fåren och draga andra till Kristus. Det såg länge mörkt ut, men så, utan att vi gjort någon påstötning, kom vår skollärare Ko Tingyuen och bad att få bli befriad från skolarbetet och bli predikant. Han förklarade sig ock villig gå till Janglo. Strax därförinnan måste vi hyra ett nytt hus, enär det förra höll på att säljas och för övrigt var otillräckligt för vår verksamhet. Det nya huset var dock så nedfallet och ruckligt, att det tarvade en grundlig reparation. Några av våra församlingsmedlemmar i Hankow skänkte omkring 90 kronor, och med litet bidrag ur stationens kassa fingo vi huset iordningställt, varefter Ko flyttade dit ner med sin unga hustru och son. Han tog sig genast an de förskingrade fåren, vilka nu läto samla sig, fastän de till en början hade både många och svåra anklagelser mot sina förra herdar. I början blev det honom så svårt många gånger på grund av sina företrädares felsteg, att han kom och bad att få bli befriad från arbetet. Vi sökte föreställa honom, att vi, innan han gick dit, förelagt honom de svårigheter, som han måste möta, och att, om Gud ställt honom på denna plats, det då vore farligt att gå mot Guds vilja blott för svårigheternas skull. Gud skulle säkerligen hjälpa honom ur dessa svårigheter, om han blott blev stilla och både Gud om visdom och kraft. Han lät då lugna sig.

Ko, som genomgått vårt predikantseminarium, är en plikttrogen arbetare och kan ej ligga på latsidan. Han har nu snyggat upp kapellet åt gatan, så att det ser riktigt inbjudande ut, och då byfolket samlas på gatan, öppnar han dagligen kapellet, spelar på handklaveret och sjunger, och mycket folk

kommer för att lyssna. Så har han kvällsmöten med församlingsmedlemmarna och bibelförklaring, ty deras kunskap i Guds ord behöver såväl förökas.

Därtill har han en lovande gosskola, som han själv såsom varande god skolman övervakar och undervisar uti jämte den lärare, som är anställd för skolan. Det är verkligen en glädje att nu göra ett besök i Janglo och se den förändring, som inträtt. På samma gång vi tacka Gud för vad han gjort, så bedja vi honom, att han måtte bevara denne vår nitiske evangelist och göra honom till stor välsignelse för Janglo med dess folkrika omnejd. Och jag tror, att jag icke fåfängt behöver uppmana våra vänner i Sverige att bedja för vår vän Ko och hans familj. Han är en av våra f. d. skolgossar i Wuchang, som efter fullbordad kurs i folkskolan genomgått vår evangelist-skola, då denna var förlagd till Wuchang. Bedjen för oss och för alla våra medarbetare!

Eder i Herren
Alfr. L. Fagerholm.

Wuchang den 16 juni 1916.

MISSIONEN I KONGO

På byresa den 20 juli 1916.

Käre läsare!

Först i går eftermiddag blev jag i tillfälle att läsa n:r 8 av »Missionsförbundet». Jag skulle vilja bedja Dig söka rätt på det och åter igen läsa sidan 127, vad fru Sandström i Syd-Afrika skriver. Detta icke så mycket för att återigen uppmana dig att skriva utan fast mer för att angiva orsaken, att jag nu skriver ett sådant här brev.

Även vi missionärer äro nog smittade av tanken att vilja hava något »särskilt» att skriva om, och då vi inte ha det, så låta vi bli att skriva — åtminstone till vår missionstidning. Men kanske ett vardagsbrev även där kunde vara på sin plats. Den tanken kom för mig, då vi i går kväll voro samlade till aftonbön och jag kom att jämföra vårt kvällsmöte med åtskilliga sådana hemma i Sverige.

Då våra skolor vid stationerna ha ferier, ha vi alltid mindre arbete hemma och därför bäst tid för byresor. Den 13 juli gingo vi, min hustru och jag, ut på en sådan. Visserligen hade jag åtskilligt skrivarbete, som måste göras, innan skolan åter skall börja, men detta tog jag med mig. Vi äro nu ett par mil norr om Kibunzi i en stor by med stort skolhus, rätt stor församlingskrets och för övrigt mycket folk efter kongoförhållanden. Vår tanke är att stanna här en vecka, och vårt vardagsliv ter sig ungefär som följer. Vi bo i ett litet tegelhus, som är byggt för oss vita med ett rum med jordgolv och en öppen spis i ena hörnet. Det är nu den kallaste tiden på året, och vi hava därför, ej minst för trevnaden, en liten brasa i spisen så lång dagen och även kvällen är — veden kostar ingenting. Där lagas vår mat och kokas vårt kaffe, och så spisa vi i köket, som ock är vårt sovrum, för att nu inte tala om arbetsrum. I dagningen, d. v. s. vid 6-tiden, väckas vi av klockan — om vi ej förut äro vakna — som snart nog ringer andra gången. Då samlas vi i skolhuset till gemensam morgonbön. Vi sjunga ett par sånger, läsa ett kapitel och hava en stunds bönemöte, innan var och en går till sitt arbete. Snart ligger byn som öde, ty alla hava begivit sig till fälten, där de just nu hava mycket att göra. Vi få oss en lätt frukost och så börjar skrivarbetet.

Gränsen mellan männens och kvinnornas arbete är här tämligen skarpt markerad. Då jag i går morse för att få en omväxling i arbetet hade lånat

en yxa och högg av en del torra grenar, som lågo här utanför, kom en kvinna med ett litet fång ved som gåva. Jag frågade inte om det var för att hon tyckte synd om mig, eller för att hon blygdes å min hustrus, egna eller andra kvinnors vägnar, för att jag behövde skaffa ved själv. Svaret för veden vilar här uteslutande på kvinnan.

Några besökande från denna eller närliggande byar komma för att få hjälp för egna eller andras krämpor. Dagen går och det närmar sig kvällen. Män, kvinnor och barn komma hem från arbetet, kvinnorna laga mat, och då de alla ätit, samlas vi till gemensam aftonbön. Då är det mörkt och kallt. Männen och kvinnorna äro mer eller mindre klädda, barnen, små och stora, tämligen nakna. En del begagnar sig av bänkarna, som finnas efter väggarna, de övriga sitta på golvet. Belysningen utgöres endast av en vanlig lykta — en kväll hade vi ett stearinljus, men det höll på att blåsa ut — så att man ser ej mycket av den svarta församlingen i dunklet. Att de små barnen ibland gråta och de stora hitta på något annat, medan de skaka under aftonkylans inverkan, hör ock till det vardagliga — ja även att en del inte alls komma med på mötena. Men vi sjunga mycket, ty det tycka de om, och då skrika de sig en smula varma. Så skiljas vi, och de gå var och en till sitt — till rökiga hus, där de sova under den Högstes beskydd omkring elden, som får brinna hela natten.

Härom dagen kom Baku, en av våra större skolgossar och församlingsmedlem, med bedrövad uppsyn. Han har varit gift några år, men nu hade han tänkt byta ut sin hustru mot en ung flicka. Han hade varit hos statens ämbetsman för att få utbytet gjort, men sedan hade han känt sig så olycklig, att han ej kunnat arbeta på det hus, han skulle bygga åt den senare, ej heller hade han gjort allvar av giftermålet. Han var lätt nog över-

bevisad om, att han var på orätt väg och beslöt försöka få det gjorda ogjort. Han skulle behålla sin första hustru. Klockan 2 samma dag kände jag en stark inre maning att gå til distrikts-hövdingens by, fast jag ej riktigt visste i vad ärende. Ett bud hade emellertid kommit från hövdingen över distriktet, som mycket upprörde sinnen, men som jag icke tänkt blanda mig i. Jag motstod maningen men kunde ej fortsätta min skrivning. Klockan halv tre kom maningen igen så oemotståndligt, att jag måste gå. Intet folk var hemma i byn, så att jag tog endast tjänaren med, och så gingo vi åstad. Efter två timmars marsch mötte jag en man, som gav mig ett brev av ungefär följande innehåll: Fader Petersson. Jag är nu här hos hövdingen, och han säger, att jag nu har två hustrur och skall betala skatt även för den andra. Vad skall jag nu göra? Hjälp mig! »Bula Matadi» är här. Din son Baku. Byn, varifrån han skrivit detta, låg en dryg timmes väg framför mig. Jag var således på rätt väg. Klockan halv 6 kom jag fram och träffade Baku. Han hade sedan sagt, att då han fick se mig, tyckte han, att det var, som om en ängel hade kommit för att hjälpa honom. Distriktshövdingen och en vit ämbetsman från Luozi voro ock där. Jag talade med denne senare om saken och fick den utredd, så att den sist skrivna kvinnan, som Baku ännu ej blivit gift med, icke blev räknad som hans hustru. Detta var verkligen hög tid, ty hade saken ej just nu blivit uppklarad, kan det mycket väl hända, att Baku i vrede och häftighet begått flera dumheter, så att han förlorats för församlingen, kanske för alltid. Hur skönt är det icke att få stödja den svaga telningen, medan stormen går över. Snart blir den till ett träd, som tål stormens påfrestningar.

Mitt ärende var således uträttat, men natten föll på, och jag hade 17 km. tillbaka och ingenting med mig. Som jag var endast omkring en mil från Kinkenge, beslöt jag gå dit över natten.

Det blev mörkt, men jag hoppades på månljus. Dock hann jag fram, innan månen gick upp. Att jag på det sättet förlängde min återresa med en mil, berodde bl. a. på att vägen fram till Kinkenge var bättre att gå i mörkret, och att 7 km. inte heller är småsaker, då man förut gått 27. Dagen efter återvände jag och är glad, att jag åtydde maningen att gå. Hade jag dröjt, tills brevet kommit hit, så hade jag kommit för sent att träffa statens ämbetsman, vilket i detta fall var av största vikt.

Ja, detta är nu något ur vårt vardagsliv, sådant vi leva det här ute i byarna. Evad vi äro hemma eller borta, sätta vi vår ära i att vara Honom behagliga. 2 Kor. 5: 9.

Hjärtliga hälsningar från min hustru och tillgivne

John Petersson.

Missionsdistrikten i Kongo.

Det har sagts många gånger, att våra missionsstationer i Kongo blivit förlagda för tätt inpå varandra med allt för små verksamhetsfält, och våra föregångare ha i detta avseende bedömts rätt hårt för kortsynthet och bristande blick för framtiden och framtida behov. För att giva bevis för sina åsikter har man särskilt framhållit en engelsk missionsstations missionärer som efterföljansvärda exempel på långsynthet och förmåga att räkna med både det närvarande och framtiden. Missionsstationen ifråga behärskar, har man sagt, lika stort område som åtminstone tre eller fyra av våra missionsstationer. Att det ligger sanning i en del av det nämnda är ofrånkomligt, varom ock vittnar det förhållandet, att vi numera indragit två stationer som huvudstationer och fördelat deras områden med dithörande församlingsmedlemmar på omkringliggande stationers distrikt, vilka därigenom erhållit vidare gränser. På så sätt ha nu våra äldre stationer fått

dels rätt stora och dels mycket stora fält, där vi så ut det säde, som skall bringa eviga skördar. Detta torde väl vara en utveckling i rätt riktning.

Vi få här såväl som annorstädes se, att ideerna växla, ty under det att vi fullföljt detta vårt utvidgningsarbete, har omnämnda engelska stations missionärer uppdelat sitt stora beprisade område i tre stationsdistrikt, vadan tre missionsstationer snart existera på ett fält, som från början ansågs kunna evangeliseras från endast en station. Att utvidga ett mindre område till ett större i mån som det mindre blivit något upparbetat, torde väl vara en naturlig utveckling. Därtill blir det nog billigare att så förfara, åtminstone under tider, då man bygger huvudsakligast provisoriska byggnader, än att, sedan man under årtionden byggt permanenta bostäder för flera familjer, dela distriktet för att på detsamma anlägga nya stationer.

Denna jämförelse har ej gjorts för att klandra missionärerna på åsyftade station, långt därifrån. De ha säkerligen handlat förståndigt. Delvis ha de ock varit tvingade därtill av katolikernas intriger och våldsamma framfart. Nej, jämförelsen har gjorts, emedan åtskilliga av våra kanske mest initierade missionsvänner hemma på ett eller annat sätt torde ha fått den uppfattningen, att våra missionsstationer i Kongo ha alltför små arbetsfält och utvecklingsmöjligheter.

Under min nyligen avslutade resa i den del av Franska Kongo, som tillhör Kinkenge-distriktet döptes 22 personer i en by, som, enligt en undersökningsexpeditions uttalande, ligger 90 km. från Kinkenge. Vi ha flera dopkandidater i byar, som ligga dubbelt så långt bort. Vi ha alltså verksamhet på platser, som ligga drygt 15 svenska mil från vår station, och kunna vi göra verksamhetsfältet större, så finnas inga hinder. Talet om att våra stationsdistrikt äro för små, är oriktigt, särskilt om vi se det i ljuset av missionärernas handlingsätt på åsyftade

engelska station, som med avseende på stort område framhållits som ett ideal. Vi ha stora stationsdistrikt med goda utvecklingsmöjligheter.

Det är mycket intressant att se, med vilket intresse en del statens ämbetsmän i Franska Kongo omfatta vårt arbete i byarna. En administratör sände för ej länge sedan efter en av våra lärare, som talar franska rätt bra. Han gjorde sig noga underrättad om vårt arbete och våra arbetsmetoder. Som uttryck av aktning för vårt arbete gav han läraren 5 francs. Vid ett annat tillfälle, då samme administratör besökte den by, där nämnde lärare har sin byskola, inspekterade han skolan. Resultatet glädde honom, varför han ånyo uppmuntrade vår

lärare med 5 francs. En administratör kan göra mycket för eller mot oss bara genom att visa inför folket, vilken hållning han intar i förhållande till oss. Administratören representerar makten, och makten och dess innehavare äro mycket respekterade bland detta folk. Genom att dessa maktens innehavare visat sig välvilligt stämda mot oss, har det ock gått synnerligen lätt att utan ett öre från missionskassan få stora relativt praktiga skol- och samlingslokaler byggda i Franska Kongo, där vi nu ha flera sådana lokaler samt många dopkandidater och skolbarn.

Kinkenge den 15 juli 1916.

Carl Palmkvist.

När och fjärran.

Mission och neutralitet.

Som bevis på huru svår ställningen stundom kan bliva även för en neutral stats mission i dessa tider men även som mönster för en korrekt hållning i förhållande till överheten anföra vi här ett utdrag ur Svenska kyrkans missions sista årsberättelse för dess mission i Indien. Berättelsen är skriven av missionär D. Bexell.

Vår neutrala ställning till landets regering.

Liksom vårt eget lands regering intagit en orubblig och allmänt erkänd neutralitet gent emot de krigförande, så ha vi missionärer i vårt arbete och i vårt umgänge med de infödde beflitat oss om en oanfäktbar neutral hållning och om en obrottslig trohet och lydnad mot överheten. Det har ej varit en tung börda för oss att i vår ringa mån stödja landets regering, då vi skatta och värdera det engelska folket, dess indiska regering och den rättvisa och gagnande styrelse, som

detta vidsträckta land åtnjuter. På grund av vår förklarade neutrala hållning ha vi avhållit oss från varje offentligt uttalande. Vi ha ej, såsom här och där beklagligen skett, stundom av välmening, stundom av fjäsk för de maktägande, tagit till orda i pressen.

I följd av vår nära anslutning till den tyska lutherska missionen och våra personliga förbindelser med de tyska missionärerna hava ju några missförstånd och misstydningar uppstått, vilka utan uppskov rättats. Dessutom hava vi, såsom arbetande på det f. d. tyska området, i vår verksamhet fått vidkännas vissa oförtjänta inskränkningar, vilka med krigets slut helt visst skola upphöra.

I augusti tillsände oss en underordnad skolinspektör en myndig förklaring, att statsbidraget för våra skolor i södra distriktet blivit indraget, emedan vi tillhörde en »fientlig nation». Jag förklarade i en svarsskrivelse det fullkomliga misstag, som låg till grund för hans åtgärd, och anmodade honom att snarast möjligt ställa saken till rätta.

Till svar ankom en längre skrivelse, vari den givna befallningen upprätt-hölls och detaljerade, alldeles grundlösa skäl angåvos därför. Jag sände då hans skrivelse till vederbörande högre myndighet, begärande upprättelse, med tillägg att om ej upprättelse gäves för den svåra beskyllningen, komme jag att vända mig till vår generalkonsul och genom honom till vår svenska regering. Efter en månad kom ett hövligt svar med uppriktigt beklagande av missförståndet och den orättvisa anklagelsen.

En annan svårighet, som utan tvivel under någon tid skadade vår ställning, bereddes oss, såsom det synes mindre genom missförstånd än genom medvetet förtal, också detta i det sydligaste distriktet. På våren 1915 gingo bland infödingarna allehanda falska alarmrykten rörande kriget i Europa. Kort därefter besökte den indiske biskopen, Azariah, det härads i Norra Tinnevelly, där även vi arbeta. En infödd missionsarbetare, tillhörande engelska kyrkan, föranledde åtskilliga kristna i trakten att hos biskopen anklaga våra infödda missionsarbetare och utpeka dem såsom utspridande nämnda rykten. Denna anklagelse befordrades till engelske biskopen i Madras och genom honom till regeringen. Då Missionsrådet fick under rättelse härom, blev saken noga undersökt och resultatet av undersökningen meddelades regeringen, varjämte en skrivelse insändes såväl från Missionsrådet som från de anklagade missionsarbetarne. Däri betygades allas vår orubbliga trohet och avhållsamhet från varje slags politisk inblandning. Även biskopen i Madras erhöi en skrivelse, som han vänligt besvarade och befordrade till högre ort. I biskopens svar uttalar han sin stora tillfredsställelse

över att »ifrågavarande rykten icke haft sitt ursprung hos någon av Edra missionsarbetare». Vid flera personliga sammanträffanden med biskopen har jag vunnit övertygelse om hans fulla omstämning till vår förmån, var till utan tvivel bidragit en vänlig, tacksamt mottagen handskrivelse från vår ärkebiskop.

I detta sammanhang må nämnas, hurusom jag från annat håll i förtroende blev underrättad, att vi för att vinna regeringens odelade förtroende och fulla bevågenhet borde ådagalägga icke blott neutralitet, utan även intaga en verksam och avgjord ställning — »active partisanship» —. Jag svarade härpå, att om en sådan avgjord ställning omfattar även allvarlig bön, icke blott en i kyrkan föreskriven, utan även bön i hemmet för Englands konung och rådgivare såsom ock för hela brittiska rikets välfärd och dessutom omfattar orubblig trohet mot regeringen och takt i allt vår umgänge med infödingarna, så intager redan varje svenska kyrkans missionär nämnda avgjorda ställning och bör kunna påräkna regeringens odelade förtroende och bevågenhet. Det förefaller mig som en ingivelse från ovan, att jag manades att skriva och avsända nämnda brev just den dagen det skedde. Ty genom en tillfällighet befann sig guvernören följande dag i adressatens stad, varvid innehållet av brevet meddelades honom vid en för vårt arbete kritisk tidpunkt. Guvernören har personligen alltid ställt sig vänlig till missionens sak och bör ej göras ansvarig för åtgärder, som stundom gå i annan riktning. Under denna kritiska tid är det de högsta militära myndigheterna i Indien, som enligt anvisningar från engelska regeringen diktera de åtgärder, vilka synas dem politiskt nödvändiga.

Bed och offra för missionen!